

CHƯƠNG HAI

CÔ DÂU CỦA TÒA NHÀ SƠ-TÔNG

Bàn tay của Cha Ga-thi đưa lên đưa xuống báo hiệu nghi thức đã xong, đồng thời tuyên bố đôi trẻ đã chính thức thành hôn. Mai Anh xúc động mãnh liệt, vì từ đây nàng trở thành người đã có chồng.

Nỗi vui sướng ứ đọng tâm can nàng, tưởng chừng như không còn chỗ để dung nạp! Kể từ giờ phút này thể xác và tâm hồn nàng sẽ thuộc về người đàn ông mà nàng lựa chọn.

Hôm nay cũng như lần gặp gỡ đầu tiên, tim nàng lúc nào cũng rộn ràng xao xuyến trước người đàn ông ấy...

Bàn tay nàng run run khi đeo nhẫn cưới bởi chồng nàng, Phan-xi. Mai Anh chiếu ánh mắt đẹp tuyệt vời nhìn chồng, nói trong đam mê:

- Trọn đời em cho anh. Không ai có thể chia lìa chúng ta!

Chàng cười! Nụ cười nửa vời của người lớn đối với lời khẩn cầu quá 1ố của trẻ thơ. Chàng nắm bàn tay thon nhỏ của nàng, đặt nàng về chỗ ngồi. Hôn lễ còn tiếp tục cử hành ...

Nàng dâu mới nghe lời giảng dạy của Cha cố đạo hết sức thành tâm. Nàng liếc nhìn chồng qua làn the mỏng trước mặt, lòng ngây ngất chiêm ngưỡng người yêu...

Phan-xi, người đàn ông 30 tuổi, hình dáng cao đẹp thanh nhã. Từ chiếc mũi, đôi mắt, đôi môi... hợp thành một gương mặt thật anh tuấn quý phái. Ngay cả tướng đi, giọng nói, tiếng cười... của chàng đều có sức hút kỳ lạ, làm xao động tất cả trái tim của phụ nữ, và Mai Anh cô gái 17 tuổi đã yêu say đắm.

Nàng nhắm mắt lại để tận hưởng cái hạnh phúc tuyệt vời của riêng nàng...

Hôn lễ phải cử hành tại dinh thự Sơ-tông, vì quanh đây không có nhà thờ của Thiên Chúa giáo. Hơn nữa, cuộc hôn nhân giữa hai tín đồ Tin Lành (chồng nàng) và Thiên Chúa giáo (nàng theo đạo cha) khó có thể xảy ra trên xứ Anh, nơi mà tín ngưỡng thuộc về Tin Lành giáo.

Giờ trước Mục sư Tin Lành đến tuyên bố hôn lễ, giờ sau Cha Ga-thi lập lại những lời giao hôn.

Thật là một đám cưới khác thường! Giáo đường cũng là tòa lâu đài Sơ-tông, tiệc cưới cũng bày ở lâu đài Sơ-tông.

Khách sảnh bấy giờ được trang hoàng sơ sài một ít hoa tươi và vài ngọn nến được thắp sáng lên. Trần nhà cũng đã sơn phết lại cho hợp với những bức màn nhung mới. Tuy nhiên bàn ghế đồ đạc của thế kỷ 17, với lối trang hoàng cổ kính. Thêm với chiếc áo cưới của Mai Anh mặc, càng làm cho cuộc hôn nhân như trở về thời đại trước...

Chiếc áo cưới Mai Anh mặc là của mẹ nàng. Chiếc áo kỷ niệm mà Hoa-na gửi tặng chị để lưu dấu cuộc hôn nhân của mình.

Khi Mai Anh còn nhỏ, dì Huê Li thường cho nàng xem chiếc áo cưới của mẹ. Mỗi lần nhắc đến kỷ niệm, cả hai dì cháu đều không cầm được nước mắt.

Có một hôm dì nàng nói với nàng như vậy: «Này Mai Anh, ngày kia chiếc áo cưới đẹp này con sẽ được mặc. Ngày đó sẽ là ngày hạnh phúc nhất của đời con, ta vững tin như thế!»

Trong khi dì nói, tay dì đập cây gậy nhẹ nhàng xuống nền nhà, y như lời hứa hẹn chắc chắn số phận của nàng sẽ tốt đẹp theo ý muốn của dì. Hay nói đúng ra, như một lệnh truyền của dì.

Hôm lễ hứa hôn giữa Mai Anh và Phan-xi, tuy dì bị đau nằm trên giường, mà cũng là người sung sướng không thua gì cô dâu!

Bởi vì Mai Anh là cuộc đời của Huê-li, như trái chín mà Huê-li vun trồng cây 17 năm. Hơn nữa, Mai Anh là một trái chín trong vườn cây độc nhất.

Từ mùa Thu năm xưa...

Vào một tối, có một người đàn ông lạ mang đến giao cho Huê-li một đứa bé khát sữa. Đứa bé đã thay đổi cuộc đời vô vị của nàng. Nàng được nghiêm nhiên làm mẹ. Nàng có nguồn vui, bốn phận và không còn cô đơn nữa!

Ngày ngày Huê-li ôm đứa bé trong tay nâng niu, mà cứ tưởng như mình sống trong mộng. Năm tháng trôi qua, đứa bé năm xưa trở thành một thiếu nữ sắc nước hương trời. Huê-li lại là một bà mẹ cưng chiều con hơn hết. Nàng muốn khi Mai Anh lớn lên sẽ là một người tài sắc vẹn toàn, mà không ai có thể sánh được, dù nữ hay nam giới.

Mai Anh được rèn luyện cỡi ngựa và săn bắn từ thuở còn bé, lại còn học bơi lội và đánh kiếm. Đường kiếm của Mai Anh không những tinh thông mà còn tuyệt đẹp nữa.

Nói về văn hóa Mai Anh càng không thua kém ai. Huê-li chọn những giáo sư nổi tiếng trong nước hằng ngày đến nhà kèm dạy Mai Anh thông suốt lịch sử, văn hoá, khoa học.v.v...

Ngoài ra Mai Anh còn học nhiều ngoại ngữ. Nàng biết nói và viết 5 thứ tiếng quốc tế như: Anh, Pháp, Đức, Ý, Tây Ban Nha.

Phải nói, Huê-li đào tạo Mai Anh thành con người văn võ song toàn. Nhưng vì nàng là con gái, Huê-li không thể chỉ trau dồi cho cháu tài nghệ như con trai, nên còn cho học thêm nhạc, ca, vũ... để hoàn hảo mọi mặt.

Thầy giỏi, trò hay, đã tạo Mai Anh thành con người «tài sắc vẹn toàn đủ mọi mặt». Huê-li rất hãnh diện về cháu gái của mình và thường tuyên bố với Cha Ga-thi như vậy:

- «Mai Anh là một ngôi sao để làm Hoàng hậu. Nàng xứng đáng với bất cứ vị vua nào trên thế giới.»

- «Ngai vàng không là chỗ ngồi thoải mái!»

Cha Ga-thi trả lời như vậy, mỗi khi nghe Huê-li mộng tưởng quá cao về cuộc đời của Mai Anh.

Sự giao tiếp giữa Cha Ga-thi và Huê-li như lửa với nước. Nguyên nhân vì hai phe Tin Lành và Thiên Chúa giáo thời kỳ này ở Âu Châu vẫn luôn luôn chống đối nhau, vì Huê Li theo Tin Lành, còn Cha Ga-thi đương nhiên là tu sĩ Thiên Chúa giáo. Cho nên Mai Anh ở giữa sự tranh chấp của hai người thân. Một bên là nghĩa phụ, ân nhân cứu mạng, cũng là chú của nàng. Một bên là người dì ruột có công nuôi dưỡng. Sự giáo dục của hai người cũng khác biệt và ai cũng muốn dành phần thắng về mình. Tuy nhiên mục đích chung của họ vẫn là tình yêu đối với đứa cháu mồ côi cha mẹ này.

Dù sự chống đối luôn luôn xảy ra, Huê-Ly vẫn đồng ý cho Mai Anh theo tôn giáo của cha. Có điều Cha Ga-thi rất ít khi lưu lại Sơ-tông. Cha du lịch đó đây không ngừng và thỉnh thoảng mới trở về Anh thăm nghĩa nữ.

Trước giây phút từ giã cõi đời sau một cơn bệnh nặng, Huê-li biết mình không còn sống bao lâu nữa, nên gọi Mục Sư Tin Lành và Cha Ga-thi, may sao lúc ấy Cha trở về Anh, nói lời trấn trối cuối cùng:

- Tôi còn nhiều việc phải làm, nhưng không kịp nữa rồi! Tôi mong Cha và Mục Sư hứa với tôi là lập tức tổ chức hôn lễ cho Mai Anh một tuần sau ngày chôn cất tôi.

Cha Ga-thi nói:

- Sao lại muốn làm gấp như vậy? Tôi còn sống lâu dài để lo cho Mai Anh mà.

- Cha? Thảm thay cuộc đời Cha nay đây mai đó, bận rộn quanh năm. Làm gì Cha có thì giờ lo cho đũa trẻ mồ côi bơ vơ này? Nay nó đã hứa hôn rồi, giờ Cha cho chúng thành hôn với nhau đi! Xin Cha hãy hứa với tôi, để tôi yên lòng nhắm mắt.

Trước lời khẩn cầu của người sắp chết, Cha Ga-thi đành phải làm theo và chiều này Mai Anh Đờ-sơ-na trở thành phụ nhân của Phan-xi Ra-me, vợ của chàng trai thuộc quý tộc Anh.

Chiều nay trong chiếc áo lễ, Cha Ga-thi trong vóc dáng nho nhỏ gầy yếu vẫn thể hiện được con người trí thức thánh thiện. Với mớ tuổi 45, tóc Cha đã điểm lơ thơ màu bạc, nhưng trông Cha vẫn còn nét trẻ trung. Mai Anh luôn luôn tìm thấy nơi Cha niềm thương kính vô biên.

Có điều nàng có cảm giác như Cha không chia sẻ hạnh phúc hôn nhân của nàng và không vừa ý về chú rể Phan-xi! Tuy Cha đứng ra làm chủ hôn, nhưng rõ ràng là thái độ miễn cưỡng, chớ không phải vui thích!

Giờ hành lễ chấm dứt, Cha Ga-thi bước tới trước mặt cô dâu và chú rể như muốn nói điều gì, song lại im lìm, ánh mắt đăm chiêu nghĩ ngợi... Mai Anh đưa mắt nhìn Cha như muốn nhủ:

- «Con hạnh phúc lắm! Sao Cha không chúc mừng và chia vui với con?»

Cha Ga-thi vẫn cái nhìn câm lặng, mãi một lúc sau mới mỉm miệng cười, một nụ cười hết sức gượng gạo. Cha nắm tay nàng sẽ nói:

- Ta chúc con tràn đầy hạnh phúc. Bữa nay sau tiệc cưới ta sẽ già từ con mà chẳng biết bao giờ mới trở về lại.

Vừa nói Cha vừa hôn lên trán nàng một chiếc hôn từ ái. Mai Anh hốt hoảng kêu lên:

- Cha phải đi? Sao Cha không lưu lại với chúng con ít lâu? Sao Cha không cho con biết trước Cha đi ngày hôm nay?

- Ta không cho con biết trước vì không muốn làm giao động con trong giờ hôn lễ. Chuyến này ta phải trở về La-Mã để gặp Đức Thánh Cha (Đức Giáo Hoàng). Và lại ta nghĩ, giờ đây con đã được yên trong vòng tay của chồng. Ta hy vọng vòng tay đó sẽ đem ấm áp cho đời con.

Câu sau cùng Cha nhìn thẳng chú rể như muốn nhủ riêng với chàng. Phan-xi khẽ nhún vai, cất giọng khinh khỉnh:

- Tôi biết rồi ! Cha yên chí đi!

Sau câu nói chàng ta mỉm môi cười, một nụ cười châm biếm, vừa nói:

- Mai Anh còn trẻ, chắc là dễ dạy. Cô ta sẽ vui sướng hạnh phúc mà!

- Sự dễ dạy của Mai Anh không đủ. Vợ chồng cần phải biết lẽ phải, biết khoan dung và nhất là phải có tình yêu.

Thoáng nghe đối đáp của hai người không có vẻ thân thiện, Mai Anh hết sức lo lắng. Một bên là chồng, một bên là nghĩa phụ. Nàng lúc nào cũng muốn hai bên thân thiết với

nhau. Nhưng hình như Cha Ga-thi không có chút cảm tình gì với chồng nàng?

Chàng chẳng phải là người đàn ông hoàn mỹ đó sao? Chàng đẹp trai, lịch duyệt, sang cả... là người mà mọi thiếu nữ mê thích, dì Huê-li lựa chọn và Mai Anh đã yêu.

Tạo sao Cha lại không ưa thích chàng?

Trong lòng thắc mắc xen lẫn lo âu, Mai Anh chột nghe Cha Ga-thi nói với Phan-xi:

- Tôi đặt niềm tin nơi công tử đó!

- Được rồi! Cha không cần phải nhiều lời nữa!

Cha Ga-thi thấy thái độ của Phan-xi, ngao ngán không muốn nói thêm lời nào nữa, buồn bã rời khỏi phòng cưới, bỏ mặc đôi tân hôn với quan khách.

Chờ Ga-thi khuất nơi đó rồi, Phan-Xi nở nụ cười thỏa mãn, nắm tay Mai Anh kéo đi, nói:

- Chúng ta yên thân rồi! Giờ nàng theo tôi nhé?

Mai Anh theo chồng tiến về phía quan khách... Thật ra quan khách chẳng có mấy người, vì hôn lễ cử hành sau đám tang nên hết sức đơn sơ.

Phan-xi giới thiệu vợ với Hoàng tử Ga-li, vua tương của Anh Quốc. Ông này vóc dáng cao đẹp, xem ra con người hoàng tộc, nhưng nụ cười có chút phóng đãng, khiến Mai Anh cảm thấy ông hoàng trước mắt thiếu vẻ tôn nghiêm.

Đang nghĩ vẫn vợ, Mai Anh chợt nghe tiếng nói bên tai:

- Phu nhân Ra-me quả là một mỹ nhân! Tôi có lời khen tặng và chúc mừng.

Lần đầu tiên nghe người gọi mình là phu nhân Ra-me, Mai Anh hạnh phúc vô ngần. Phan-xi cao giọng cảm ơn tất cả quan khách tới dự hôn lễ và mời mọi người qua phòng ăn. Tiệc cưới đã bày sẵn nơi đó rồi.

Hoàng tử Ga-li từ chối:

- Rất tiếc tôi có chút việc bận không thể ở lại dự tiệc cưới! Tôi cần phải đi ngay.

- Hoàng tử nỡ nào bỏ chúng tôi sao? Hãy ở lại chung vui với chúng tôi đêm nay mà.

Phan xi nói với ánh mắt khẩn cầu, khiến Mai Anh hơi ngạc nhiên về thái độ quá khăng khít của chồng với khách!

Thâm tâm nàng muốn khách nhanh chóng ra về, để nàng còn lại một mình với chồng. Vũ trụ của nàng hiện giờ là của hai người. Nàng mừng tượng giây phút bên chồng vào đêm tân hôn mà lòng ngây ngất say...

Một tiếng cười dòn tan của ông hoàng Ga-li làm Mai Anh tỉnh mộng. Ông ta vừa cười vừa nói:

- Tôi nghĩ, người mới cưới vợ thì đêm nay đâu phải là người cô độc? Ha ha ha... Mà này Phan-xi, ta ra về nhưng vẫn để lại khách của ta. Này nhé, Đạt Sơn Bo-fo là người từ

phương rời Mỹ. À, còn cô em họ mỹ lệ của chú rể ở lại kia mà...

Câu nói của Hoàng tử Ga-li khiến Mai Anh liếc nhanh người đàn ông Mỹ quốc mà nàng vừa nghe tên...

Hắn quả là một người đàn ông kỳ lạ mà nàng chưa từng gặp. Một người đến từ bên kia đại dương trông thật khác thường!

Riêng cô em họ của chồng Mai Anh còn lạ gì? Cô gái ấy có vẻ đài các và lúc nào cũng thân mật với chồng nàng. Họ như hình với bóng!

Cũng phải! Vì họ là anh em cô cậu với nhau mà?

Bỗng nhiên Mai Anh cảm nghe trong lòng khó chịu khi nghĩ đến những liên hệ mật thiết giữa chồng và cô em họ... Nàng nghe con tim đau nhói, nên cúi mặt để che giấu nỗi buồn đang dâng lên...

Trong lúc cúi mặt, vô tình mắt nàng chạm ánh mắt của người Mỹ...

Ánh mắt của hắn có vẻ dí dỏm. Hai tay hắn chấp sau đít. Hắn đứng cạnh cửa sổ, xa đám hoàng thân. Dường như hắn bất chợt theo chân hoàng tử Ga-li đến đây, không biết trước tham dự tiệc cưới, nên bộ áo quần trên người hắn thật không có gì gọi là tao nhã hay trang trọng như khách trong ngôi nhà này. Người hắn hơi gầy, da mặt đậm màu nắng cháy. Chắc hắn là kẻ phiêu lưu bốn bề? Một thủy thủ dừng chân qua bến nước!

Mai Anh nhủ thầm :

«- Một vì vua tương lai của nước Anh, sao có thể là bạn với loại người như hấn được chứ?». »

Đang khi Mai Anh nghĩ ngợi vẫn vợ... Phan-xi vụt kéo tay vợ đến trước mặt người Mỹ giới thiệu:

- Vị này là Đạt Sơn Bo-fo, hoàng tử Ga-li đã nhắc đến lúc này. Ông vốn thuộc quý tộc Pháp, hiện lập nghiệp ở Mỹ.

Tuy lời giới thiệu thoát ra từ môi miệng đẹp của chồng, Mai vẫn cảm nghe khó chịu về hấn. Hấn là người Mỹ gốc Pháp, hay gì gì chẳng nữa... Hấn không thể thuộc hạng quý phái đáng kính đáng yêu như chồng nàng!

Hấn nhìn nàng bằng đôi mắt xanh, màu của trời của biển...? Đôi môi hấn hé ra như muốn nói gì với nàng, nhưng không mở lời. Có điều Mai Anh cảm thấy không chịu đựng được tia nhìn của hấn!

Bỗng nhiên hấn mỉm cười với nàng. Nụ cười rất kỳ lạ! Mai Anh có cảm tưởng như hấn muốn chọc ghẹo nàng?! Nàng tưởng chừng như mình vừa bị ô nhục, vừa bị lột trần thân thể!

Vì có cảm tưởng như thế Mai Anh tức giận quay mặt hướng khác để không nhìn thấy con người thô bỉ đó.

Bỗng nhiên có một giọng nói nhỏ nhẹ bên tai nàng:

- Tôi có thể nói lời chúc mừng và ngợi khen chẳng?

Giọng nói của hấn! Phát âm quái đản của người Mỹ!

Mai Anh buộc lòng phải quay mặt về phía hắn vì lịch sự, nhưng nàng không thềm đáp lời hắn, để mặc chồng nàng đối đáp với hắn.

Trong khi đó Phan-xi tỏ vẻ hết sức thân thiết với hắn như quen nhau lâu đời:

- Đương nhiên là chúng tôi rất hoan hỉ đón nhận lời chúc mừng của bạn. Nay ông bạn Bo-fo thân mến, ông ở lại chung vui với chúng tôi nhé?

- Hân hạnh!

Đôi mắt xanh của hắn chiếu thẳng trên gương mặt Mai Anh khi nói hai tiếng «hân hạnh», y như hắn muốn nhủ với riêng nàng. Mai Anh làm lơ như không nghe thấy cử chỉ và lời nói của hắn.

Bây giờ hai vợ chồng cùng bước tới trước mặt hai vị đại diện của vua Pháp. Họ là nhóm cựu trào đến dự lễ cưới của con gái Hầu tước Đờ-sơ-na, người đã chết vì vua của họ.

Hai người đó là công tước Đa-va và giáo chủ Ta-lây-ran. Họ đứng rời ở một góc phòng. Sau khi nói lời chúc mừng cô dâu và chú rể, Ta-lây-ran nói riêng với Mai Anh:

- Công Chúa Ma-ri Tê-rê (Marie Thérèse con gái của Louis 16 và hoàng hậu Marie Antoinette) có gửi đến phu nhân món quà này và lời chúc mừng.

Mai Anh đón nhận tặng phẩm. Đó là miếng mè đai vàng, chung quanh có kết hạt xoàn nhỏ, chính giữa có một cái nắp, trong nắp có mớ tóc trắng.

Mai Anh còn đang ngạc nhiên về món quà cưới kỳ lạ, công tước Đa-va vội vàng giải thích:

- Đây là tóc của hoàng hậu Ma-ri An-to-ne để lại cho công chúa trước khi bị xử tử hình. Công chúa thường hay tặng những người thân yêu tóc của mẹ để nhớ kỷ niệm của hoàng hậu.

Nghe nói, Mai Anh bỗng nghĩ đến cái chết của hoàng hậu và của cha mẹ mình. Một niềm xúc động dâng lên...

Phan-xi càng ngạc nhiên về món quà cưới kỳ lạ nên cau mày nói:

- Sao lại có thứ quà ma quái như vậy? Hy vọng nàng không bị ám ảnh đó nghe.

- Những món quà từ đáy lòng bao giờ cũng mang đến hạnh phúc vô biên. Em nghĩ, quà này rất quý Phan-xi ạ!

Phan-xi cười nụ:

- Thế à? Cô đã tìm được hạnh phúc rồi à? Tốt! Nhưng tôi khuyên cô nên cất giấu kỹ. Tôi không muốn thấy chuyện ma quỷ hiện hình đâu nhé? Cô nên nhớ hiện tại là thời đại Nã-phá-luân (Napoléon). Trào Vua trước đã qua rồi, đừng nuôi tiếc nữa!

- Sao anh nữ nào nói như thế? Anh quên em là nạn nhân của Nã-phá-luân rồi sao? Chẳng lẽ một công dân Anh lại ủng hộ Nã-phá-luân?

- Tôi ghét Nã-phá-luân và cả bọn hoàng gia triều trước. Mai Anh, tốt hơn cô nên dẹp chuyện chính trị đi!

Thấy chồng bực mình, Mai Anh nín im thin thít. Khung cảnh tiệc cưới của nàng vô cùng buồn tẻ. Những người không muốn nhập tiệc đã ra về hết. Bàn ăn hiện giờ chỉ còn Cha Ga-thi, hoàng thân Lô-ma, Đạt Sơn Bo-fo và I-vy, cô em họ của Phan-xi.

Trong lúc ăn không ai nói chuyện với ai. Đôi mắt người Mỹ như dính chặt vào Mai Anh. Tuy nhiên hắn cũng lặng im không lời. Cha Ga-thi như cố gắng ngồi đó để làm vừa lòng Mai Anh, nhưng sắc mặt đầy chán chường. Chỉ riêng hoàng thân Lô-ma và Phan-xi trò chuyện với nhau. Họ bàn về việc săn bắn và cỡi ngựa. Cô em họ I-vy ngồi một chỗ với ánh mắt lơ đãng như người ngoại cuộc.

Không hiểu sao Mai Anh không có cảm tình với cô em họ của chồng? Cô ta đẹp. Cũng có thể vì cô ta đẹp nên Mai Anh khó chịu khi thấy chồng và cô ta thân thiết nhau. Họ thân nhau từ trước và xem Mai Anh như trẻ con, mặc dù I-vy chỉ lớn hơn Mai Anh vài tuổi.

Phải thành thật công nhận I-vy có đẹp đài các, nét mặt sắc sảo kiêu kỳ, khiến Mai Anh bị mặc cảm trước người con gái ấy.

Chiều nay càng tệ hơn nữa, Mai Anh bị lấn áp bởi I-vy đài các trong lớp áo trắng bằng tơ, kiêu hợ thời.

Kỷ niệm cũ chợt quay về...

Mai Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp I-vy cũng trong lớp áo trắng thanh lịch đó. Hôm ấy dì Huê-li cùng Mai Anh đang đi dạo ở hoa viên. Dì Huê-li bỗng kêu lên mừng rỡ khi trông thấy đôi trai gái thanh lịch lướt qua... Nàng là một thiếu nữ mỹ lệ sang cả. Chàng là một thanh niên tao nhã tuấn tú như một hoàng tử trong chuyện cổ tích. Tim Mai Anh đập rộn ràng trong khi dì Huê-li nói chuyện với chàng trai lạ bên đường:

- Phan-xi! Cháu còn nhớ ta không?

Một nụ cười điểm phớt trên đôi môi đẹp của chàng trai. Tiếp theo đó một giọng nói trầm ấm phát ra:

- Làm sao tôi quên được người phụ nữ đáng kính nhất ở xứ Anh này?

Vừa nói chàng ta vừa trịnh trọng nâng bàn tay dì Huê-li đưa lên môi hôn nhẹ, mà đôi mắt người ấy nhìn phớt qua Mai Anh, khiến đôi má nàng ửng hồng. Nàng bỗng sánh mình với cô gái đi bên cạnh chàng trai lạ, lòng hổ thẹn vì thấy mình không ăn mặc không hợp thời trang tí nào cả!

Cũng may cuộc đàm thoại rất ngắn ngủi. Họ chia tay vội vã sau khi trao đổi địa chỉ và hẹn ngày gặp lại.

Họ đi rồi Mai Anh vẫn trong trạng thái mơ màng như trong cơn mê... Chàng thanh niên ấy như mây như gió... cuốn lôi hồn phách nàng! Phải chăng đó là tiếng sét của ái tình?

Dì Huê-li bỗng vô tình kể:

- Dung mạo Phan-xi giống hệt như cha nó! Vào thời kỳ đó chưa có ai đẹp trai tuấn nhã như Ri-sa Ra-me.

Bằng một giọng rất nhỏ, Mai Anh nhút nhát hỏi:

- Dì có thích ông ấy không?

- Không có thiếu nữ nào không si mê chàng ta!

Bỗng nhiên dì không nói tiếp nữa. Đôi mắt mơ màng như nhớ lại thời dĩ vãng, thở dì đang yêu...

Chiều đó Mai Anh tò mò dò hỏi người vú già Sen-kinh thì biết được câu chuyện tình của dì Huê-li. Khi xưa dì Huê-li yêu say đắm chàng Ri-sa. Nhưng chàng trai ấy lại yêu em gái của Huê-li, tức là Hoa-na, mẹ của Mai Anh.

Ái tình thật là cái vòng lẩn quẩn! Bởi vì Hoa-na lại không để ý gì đến anh chàng đẹp trai Ri-sa, tìm nàng đã dâng trọn cho nhà ngoại giao Pháp Đờ-sơ-na!

Ngày Hoa-na theo chồng về Pháp, cũng là ngày Ri-sa bỏ xứ Anh ra đi phiêu bạt... Vài năm sau người ta nghe tin người ấy cưới vợ và đưa con nhỏ Phan-xi được gởi về Anh nuôi dưỡng với chút gia sản còn lại của cha nó. Riêng Ri-sa sau khi đem con về quê hương giao cho người nuôi dưỡng thì bỏ đi biệt vô âm tích. Không ai biết sống chết ra sao?

Câu chuyện tình của dì Huê-li đã chấm dứt từ đó. Và chuyện tình của Mai Anh bắt đầu từ buổi gặp gỡ tình cờ Phan-xi ở hoa viên...

Kể từ ngày ấy, Mai Anh sống trong trận bão lòng, ăn không ngon, ngủ không yên giấc, lúc nào cũng tâm trạng thơ thơ thần thần như kẻ mất hồn.

Mãi cho đến một hôm người tớ già báo tin cho dì cháu nàng: «có chàng trai lạ đến viếng».

Chàng trai ấy chính là Phan-xi!

Gặp lại người ấy Mai Anh có cảm tưởng mình vừa được hồi sinh. Từ đó họ gặp gỡ thường xuyên. Đôi khi chàng mang theo cô em họ, có lúc đến một mình. Mai Anh lặn lội trong hạnh phúc, mà không còn biết những gì chung quanh.

Lạ một điều là chưa lần nào chàng mở miệng nói với nàng hai tiếng «yêu thương». Nhưng Mai Anh cần gì? Chàng đến đem cho nàng nguồn sinh lực để sống, tưởng cũng đã đủ! Mai Anh không đòi hỏi gì ở Phan-xi. Nàng bằng lòng với tình yêu đơn phương đó, miễn được thấy mặt chàng!

Cho đến hai ngày trước khi dì Huê-li chết, dì gọi nàng đến bên giường thì thào:

«- Ta biết ta sắp chết... Nhưng ta... không để con ở lại một mình. Ta... đã chọn cho con một người để chung thân trọn đời.

Mai-Anh rung rung lệ hỏi:

- Dì nói gì, con không hiểu?

- Ta đã chọn cho con một người chồng xứng đáng. Phan-xi Ra-me sẽ cưới con...

- Cưới con? Nhưng... nhưng chàng chưa bao giờ nói yêu con dì à!

- Mai Anh! Nghe dì nói đây! Ta chỉ còn chút hơi thở cuối cùng này thôi... Ta cho con rõ, ta đã quyết định cho con và Phan-xi thành hôn với nhau. Chàng ta tuy không có gia sản, nhưng gia sản Sơ-tông là của con, thì cũng là của chồng con. Phan-xi sẽ thay ta gìn giữ sản nghiệp này. Vợ chồng con sẽ làm chủ toà lâu đài. Khi ta chết rồi, ta cũng sẽ vui mừng vì vợ chồng con hạnh phúc bên nhau. Hồn ta sẽ lưu lại nơi đây để ngày ngày quán quít các con...

Thế rồi hai ngày trước khi chết, dì Huê-li buộc Mai Anh phải làm lễ hứa hôn cấp tốc với Phan-xi...»

**

- Này Mai Anh! Mình nên rút lui để bọn đàn ông tự do hút thuốc, uống rượu nhé?

Tiếng gọi của I-vy đưa Mai Anh trở về với thực tại. Nàng thấy mọi người đưa mắt nhìn mình, nên thẹn thùng nói:

- Vâng tôi cũng muốn về phòng riêng...

Nàng nói và vội vàng bước tới hôn Cha Ga-thi nụ hôn từ giã với nét mặt vô cùng cảm xúc. Nàng chào mọi người và cuối cùng đưa mắt thiết tha nhìn chồng như thâm nhủ:

- Em về phòng chờ anh... Em sẽ không ngủ trước. Đêm nay là đêm «động phòng hoa chúc» của chúng mình... Thân em sẽ thuộc về anh...

Chân nàng bước tới đều đều như cái máy biết đi. Lúc đến cầu thang nàng chợt nhớ chưa nói lời từ giả I-vy, nên quay mặt lại:

- Xin từ giả I-vy nhé! Hẹn gặp cô lần sau. Hôm nay tôi quá mệt và...

Ivy rước lời:

- Và cô cần chuẩn bị một đêm quan trọng chớ gì?

I-vy nói câu đó kèm với nụ cười ranh mãnh, rồi tiếp:

- Phan-xi thuộc loại đàn ông hơi khó đó nhé?

Mai Anh thẹn thùng không biết nói sao, luống cuống bước nhanh lên mấy bậc thang. Cho đến khi đi đến trước cửa phòng nàng, nàng vẫn còn nghe tiếng cười chế nhạo của I-vy vọng theo.

* * *